

Ж е л ъ о. — Изгледва всички. Не трѣбваше да слизамъ — — Ама леля Нейкина работа! — — Тамамъ бѣхъ отворилъ бутилка съ конякъ — и тя като сжщински полицейски приставъ — хопъ! — Иди, каже, долѣ; Йовка дошла! — — И оставихъ хубавата си бутилка, а то — — — никой не иска да ме слуша Става.

М а р а. — Защо, Жельо, ако мълчахме, то —

Ж е л ъ о. — То — то се знае защо. Отваря вратата. Да живѣй коняка! Излиза.

XX.

Сжшитѣ безъ Желя.

Й о в к а. — Все още пие! — И винаги пиянъ.

М а р а. — И добръ прави — — Какво му остава въ живота? Въ женитбата не сполучи; уволниха го като инвалидъ съ една мизерна пенсия Какво друго му остава?

Й о в к а. — Добръ, че Баба Нейка го прибра поне.

М а р а. — Хубаво де! Леля, сестрино чедо и да го остави при чужди хора А и ний сме му длѣжни: на Боря е прашалъ редовно въ Милано.

Б о р ъ о. — Нѣма да забравя добрината му: въ най-трудни врѣмена ми е прашалъ по стотина лева.

Й о в к а. — Тжжно ми става за Желя. съ болка. И той пропадна. Спомнямъ си, още като ученичка четѣхъ неговитѣ стихотворения. Много ме затрогваха. Всички знаехме пѣснитѣ на телеграфиста! И какъ искахме да го видимъ!

М а р а. — И ето сега го виждашъ Ехъ, животъ, животъ!

Й о в к а. — Да напустне това пиянство все може да се очаква нѣщо. Не е много старъ още. Едва четиресегодишенъ — все би могло!

XXI

Влиза Баба Нейка.

Б а б а Н е й к а. — Съ призовка въ ржка, подава я високо. Единъ човѣкъ я донесе, кай да я подпише Борьо.

М а р а. — Щомъ съгледва, грабва я.